

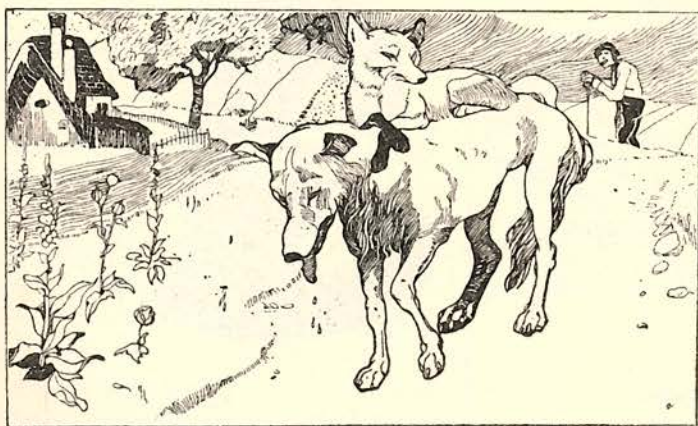
ЛИСИЦАТА И ГОСПОЖА КУМИЦАТА.

(Изъ приказкитѣ на „Братя Гримъ“ — за дѣца).

Вълчицата родила малко вълче и пратила да калесатъ лисицата за кръстница. „Тя е тъй близка роднина съ насъ“, рекла тя, „умна е и много ловка; тя ще може да изучи синчето

ни и да му помогне въ живота“. Лисицата се показала много почтенна и рекла: „Скъпа моя госпожо кумице, азъ ви благодаря за честта, която ми правите; ще гледамъ и азъ също тъй да се отнеса, че и вамъ винаги да е драго“. При гощавката тя се налала добръ, показала се много весела, а слѣдъ туй рекла: „Мила госпожо кумице, наша длъжностъ е за дѣтенцето да се грижимъ; то трѣбва добра храна

да има, за да бжде здраво и силно. Азъ зная една овча кошара, отдѣто ние ще можемъ да си земемъ по едно тлъсто агънце“. На вълчицата се харесала тая пѣсень, и тя излѣзла съ

лисицата заедно и се опжтила къмъ кошарата. Лисицата ѝ показала кошарата отдалечъ и рекла: „Тамъ ще можешъ ти да се промъкнешъ, безъ да те съгледа нѣкой, а пъкъ азъ на друга страна ще потарашувамъ, дано напипамъ нѣкоя кокошчица нѣйдъ“. Ала тя не сторила както говорила, ами отишла при входа на гората, клѣкнала тамъ и зела да си отпочива. Вълчицата се промъкнала въ кошарата, ала тамъ вардило едно куче, което веднага за-

лаяло силно и тозчасъ се затекли селени, заградили вълчицата, наложили я добръ и изсипали на гърба и цѣлъ мангалъ гореща пепель. Но най-сетнѣ тя се изскубнала и се довлѣкла на вѣнъ; наблизе седѣла лисицата, прѣсторила се, че е тежко болна и рекла: „Ахъ, мила кумице, какъ злѣ изпатихъ: селенитѣ ме настигнаха, и ми смазаха кокалитѣ; ако не искашъ да остана азъ тукъ, да лежа и да умра отъ гладъ, то ти трѣбва да ме отнесешъ на гърба си“. Вълчицата сама едвамъ се влачила, но пакъ толкова много се загрижила за лисицата, че я взела на гърба си и съвсѣмъ здравата кръстница пакъ до къщата отнесла. Тогава лукавата кръстница викала: „Живѣйте съ здраве, мила госпожо кумице, и нека печенкото месце да ви е сладко“, изсмѣла се силно и избѣгала.

Отъ нѣмски прѣведе: Г. П.